

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Industria De Diseño Textil, S. A. (INDITEX S. A.)**, se sídlem Avenida de la Diputación, Arteixo (A Coruña), Španělské království, zast. Mgr. Janou Šuranovou Traplovou, advokátkou, se sídlem Přístavní 531/24, Praha 7, za účasti: SÁRA, s.r.o., IČ: 469 69 896, se sídlem Podnásepní 450/1a, Brno, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 17. 3. 2014, č. j. O-474971/D77466/2013/ÚPV, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 6. 2017, č. j. 8 A 79/2014 - 51,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 6. 2017, č. j. 8 A 79/2014 - 51, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Jádro sporu

[1] Žalobce podal dne 5. 3. 2010 přihlášku slovní ochranné známky Společenství č. 8929952 ve znění „ZARA“, zapsané mj. pro výrobky a služby zařazené do tříd 6, 16, 17, 19, 20, 21, 35, 40 a 42 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Spor se týká slovního označení „SÁRA“ (dále také jen „sporné označení“), které dne 9. 3. 2010 přihlásila u žalovaného osoba zúčastněná na řízení.

[2] Proti zápisu sporného označení brojil žalobce námitkami. Poukazoval zejména na to, že je majitelem prioritně starší přihlášky slovní ochranné známky „ZARA“, přičemž výrobky a služby, pro které jsou tyto ochranné známky přihlašovány, jsou shodné či

podobné. Podle něj je proto záměna těchto označení ze strany veřejnosti pravděpodobná. Námitky žalobce zamítl žalovaný svým rozhodnutím ze dne 7. 11. 2013, č. j. O-474971/D041190/2011/ÚPV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Uvedl, že neshledal podobnost obou přihlašovaných označení, a proto nejsou splněny zákonné podmínky pro zamítnutí přihlášky sporného označení jako ochranné známky. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, který předseda žalovaného zamítl v záhlaví označeným rozhodnutím.

II. Řízení před městským soudem

[3] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze a domáhal se zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nezákonnosti. Žalobce namítal, že žalovaný postupoval v rozporu s § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách. Dostatečně totiž neodůvodnil závěr, že porovnávaná označení („ZARA“ vs. „SÁRA“) nejsou zaměnitelná. Nesprávně posoudil vizuální, fonetické a sémantické hledisko a překročil meze správního uvážení při rozboru těchto hledisek. Žalobce dále namítal, že žalovaný nevzal v úvahu shodu seznamu služeb porovnávaných označení a charakter těchto služeb a že postupoval v rozporu § 2 odst. 4, § 3 a § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Nerozhodl totiž stejným způsobem jako v jiných obdobných případech a navíc se nevyjádřil ke všem důkazům a námitkám žalobce.

[4] Městský soud rozsudkem označeným v záhlaví žalobě vyhověl. Rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)] a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovanému vytkl, že nesprávně vyhodnotil otázku podobnosti mezi přihlašovaným a namítaným označením („SÁRA“ a „ZARA“), a to z hlediska vizuálního a fonetického. Městský soud konstatoval, že je „koneckonců rovněž průměrným spotřebitelem“ a podle něj – aniž by to blíže zdůvodnil - obě porovnávaná označení vykazují z hlediska vizuálního a fonetického „značný stupeň podobnosti, popř. zaměnitelnosti“.

[5] Jelikož soud dospěl k závěru ohledně „značné podobnosti“ mezi označeními „SÁRA“ a „ZARA“, dodal, že žalovaný měl náležitě posoudit také otázku podobnosti porovnávaných výrobků a služeb. Teprve po zohlednění podobnosti či odlišnosti výrobků a služeb lze rozhodování o vznesených námitkách uzavřít.

III. Kasační stížnost žalovaného a vyjádření žalobce

[6] Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel”) kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tj. namítal nesprávné posouzení právní otázky městským soudem a nepřezkoumatelnost rozsudku. V kasační stížnosti navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

[7] Předně stěžovatel uvedl, že nesouhlasí s právním závěrem městského soudu, podle nějž je rozhodnutí stěžovatele nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost městský soud

spatřoval v nedostatečném zdůvodnění závěru o vizuální a fonetické nepodobnosti označení „ZARA“ a „SÁRA“ a náležitém neposouzení podobnosti porovnávaných výrobků a služeb.

[8] Stěžovatel je však přesvědčen, že se podobností výrobků a služeb, pro které bylo přihlášeno sporné označení, podrobně zabýval se na stranách 10 až 14 svého prvostupňového rozhodnutí. V rozhodnutí konstatoval shodnost či podobnost mezi napadenými a namítanými výrobky a službami a dodal, že ani žalobce v rozkladu proti tomuto posouzení porovnání výrobků a služeb nic nenamítal a naopak výslovně uvedl, že s hodnocením podobnosti výrobků a služeb souhlasí (viz strana 5 rozkladu). Shodností a podobností přihlášených a namítaných výrobků a služeb se zabýval také na straně 12 rozhodnutí o rozkladu, v němž v této otázce plně odkázal na prvostupňovém rozhodnutí.
[9] Stěžovatel je přesvědčen, že postupoval v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu, podle něhož odvolací orgán (resp. orgán rozhodující o rozkladu - pozn. soudu) přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí i celého předcházejícího řízení s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Vzhledem k rozsahu námitek uplatněných v rozkladu má stěžovatel za to, že jeho postup při posouzení podobnosti porovnávaných výrobků a služeb byl v souladu se zákonem, a proto jej nelze v žádném případě označit za vadu, jak to učinil městský soud. Vadou by podle něj naopak bylo, pokud by se stěžovatel v napadeném rozhodnutí zabýval posouzením podobnosti výrobků a služeb, ačkoli taková námitka nebyla v rozkladu vznesena.

[10] Stěžovatel dále polemizuje se závěrem městského soudu o „značném stupni fonetické a vizuální podobnosti“ sporného a namítaného označení. Podle něj městský soud tento závěr vůbec neodůvodnil. Ani z citace judikatury Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 8 As 41/2012), jakož i Soudního dvora EU a Tribunálu ve věcech C-342/97, T-117/02, T-292/01 a T-117/02, na které soud odkazuje na straně 23 a 24 rozsudku, nelze dovodit, na základě jakých důvodů městský soud dospěl k uvedenému závěru.

[11] Dále stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Městský soud totiž blíže neodůvodnil, proč se závěry stěžovatele ohledně zaměnitelnosti označení „ZARA“ a „SÁRA“ nesouhlasí, resp. neuvedl, v čem konkrétně považuje odůvodnění stěžovatele za chybné.

[12] Touto otázkou se stěžovatel zabýval na straně 17 až 19 napadeného rozhodnutí, kde uvádí argumenty, proč připustil určitou míru fonetické podobnosti, neshledal však vizuální podobnost napadeného označení „SÁRA“ s namítaným označením „ZARA“. V rozhodnutí předně uvedl, že srovnávaná označení jsou velmi krátká, tudíž v nich hraje významnou roli každé jednotlivé písmeno. Dále dodal, že vzhledově odlišná písmena „S“ a „Z“ jsou umístěna na prvním místě, které zpravidla nejdříve upoutá pozornost spotřebitele a ovlivní tak celkový výsledný dojem. Písmeno na druhé pozici se liší interpunkčním znaménkem, které rovněž nelze opominout, vzhledem k tomu, že porovnání označení je třeba provést z hlediska českého průměrného spotřebitele, který diakritice věnuje pozornost. Zvlášť to platí, pokud interpunkční znaménko mění význam slova jako v posuzovaném případě, kdy prvek „SARA“ nemá žádný význam, zatímco výraz „SÁRA“ představuje konkrétní ženské jméno. K vzájemnému odlišení porovnávaných označení

přispívá i to, že významové hledisko se promítne do fonetického a zrakového vjemu. Je totiž přirozené, že průměrný spotřebitel při poslechu či vyslovení určitého označení současně vnímá také jeho konkrétní sémantický obsah.

[13] Žalobce se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti s napadeným rozsudkem ztotožnil. Ohledně namítané nepřezkoumatelnosti rozsudku poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08. Z něj vyplývá, že není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, avšak staví proti nim vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná. Žalobce má za to, že městský soud velmi podrobně nastínil své úvahy, když citoval řadu tuzemských i evropských soudních rozhodnutí a vyvozoval z nich relevantní závěry pro danou věc. Tím dal stěžovateli návod pro další posouzení obou označení, které v jeho předchozím rozhodnutí postrádal.

[14] Žalobce dále uvedl, že zejména z citace rozsudku SDEU ve věci C-251/95 SABEL BV v. Puma AG, Rudol Dassler Sport, jakož i ve věci T-117/02 Grupo El Preado Cervera, SL, bod 48, vyplývá ucelený závěr městského soudu, proč se neztotožnil s hodnocením podobnosti přihlašovaného a namítaného označení stěžovatelem. Městský soud totiž dospěl k závěru, že z hlediska průměrného spotřebitele, kterým je koneckonců i soud, vykazují porovnávaná označení z hlediska vizuálního a fonetického značný stupeň podobnosti, popř. zaměnitelnosti.

[15] Ve svém vyjádření nakonec polemizoval s hodnocením fonetické a vizuální podobnosti označení „ZARA“ a „SÁRA“. Podle žalobce nelze jednoznačně vyloučit shodnou artikulaci hlásek „Z“ a „S“, jak to učinil stěžovatel, ani přisuzovat zásadní význam diakritice. V této souvislosti žalobce uvedl jako příklad řetězec Lidl, jehož název je některými českými spotřebiteli vyslovován jako „LIDL“ (krátce), jinými zase „LÍDL“ (dlouze).

[16] Osoba zúčastněná na řízení svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužila.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a za stěžovatele jedná v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. osoba s příslušným vysokoškolským vzděláním. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[18] Kasační stížnost je důvodná.

[19] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku; jedná se totiž o vadu, ke které je soud povinen přihlížet sám z úřední povinnosti, tedy i bez námitky stěžovatele. Při posuzování nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu vycházel soud z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezu ze

dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, je také povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat především vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

[20] Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se ve své judikatuře opakovaně zabýval také Nejvyšší správní soud. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, v němž soud vyslovil názor, že: „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny*“.

[21] Nejvyšší správní soud s poukazem na shora uvedené konstatuje, že aby napadený rozsudek dostál požadavkům na přezkoumatelnost, bylo by třeba, aby z jeho odůvodnění bylo zřejmé, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný a jakým způsobem postupoval při hodnocení těchto skutečností. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jaké důsledky z něj vyvodil.

[22] Městský soud konstatoval, že je „koneckonců rovněž průměrným spotřebitelem“ a podle něj je dána jistá podobnost mezi sporným a namítaným slovním označením („ZARA“ vs. „SÁRA“). Jelikož tato označení vykazují z hlediska vizuálního a fonetického „značný stupeň podobnosti, popř. zaměnitelnosti“, bylo namístě, aby se stěžovatel důkladněji zabýval možnou podobností porovnávaných výrobků a služeb. Konkrétně uvedl, že „*podstatnou část práce v tomto smyslu žalovaný již učinil, neboť mj. odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje výčet jednak jednotlivých tříd podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb mezinárodního třídění výrobků a služeb, a jednak výslovné označení jednotlivých přihlašovaných výrobků a služeb, přičemž z letmého srovnání je zřejmé, že ne ve všech případech je namítána shoda dána, takže prostor pro úvahy a závěry úřadu zjevně existují*“.

[23] Jistě si lze představit důkladnější odůvodnění závěru městského soudu, v čem spatřuje hodnocení stěžovatele ohledně podobnosti porovnávaných výrobků a služeb za nedostatečné a neucelené. Toto pochybení je nutno městskému soudu vytknout, samotný právní názor městského soudu je ovšem z odůvodnění napadeného rozsudku patrný.

[24] Nejvyšší správní soud chápe, že stěžovatel oprávněně očekával podrobněji zdůvodněný závěr, z jakého důvodu se domnívá, že se touto otázkou stěžovatel zabýval nedostatečně. Absence téhož ovšem nezpůsobuje nepřezkoumatelnost v intenzitě předpokládané konstantní judikaturou tohoto soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, či rozsudek téhož soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75). Stěžovatel ostatně proti výkladu podanému městským soudem v kasační stížnosti brojí, což by v případě nepřezkoumatelnosti prakticky nebylo možné. Nesouhlas stěžovatele jako takový

s odůvodněním a se závěry kasační stížností napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 – 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 – 163, nebo ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 – 37).

[25] Nejvyšší správní soud shora uvedené uzavírá, že odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu by sice bylo možné chápat jako příliš stručné, avšak rozsudek je přezkoumatelný.

[26] Jakkoli kasační soud dospěl k závěru o přezkoumatelnosti rozsudku, shledal důvodnou námitku stěžovatele, v níž městskému soudu vytýká nesprávné právní posouzení otázky. Městský soud konstatoval, že posouzení podobnosti výrobků a služeb, které učinil stěžovatel, bylo natolik nedostatečné, že zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Konkrétně uvedl, že zaměnitelnost obou označení („ZARA“ a „SÁRA“) v oblasti vizuální a fonetické je možná (aniž by upřesnil, proč a v jakých konkrétních prvcích tuto zaměnitelnost nalézá), a proto by se stěžovatel měl důkladněji zabývat také podobností výrobků a služeb.

[27] Nejvyšší správní soud je však přesvědčen, že možnou podobností porovnávaných výrobků a služeb se stěžovatel dostatečně zabýval ve svém prvostupňovém rozhodnutí, ve kterém dospěl k závěru o shodnosti a podobnosti přihlášených a namítaných výrobků a služeb. Tuto problematiku neopominul ani předseda stěžovatele v rozhodnutí o rozkladu. Konstatoval, že námitku nedostatečného posouzení podobnosti mezi posuzovanými výrobky a službami žalobce v rozkladu neuplatnil, a dále dodal, že se plně ztotožňuje s právními závěry obsaženými v prvostupňovém rozhodnutí. Současně je vhodné dodat, že tento závěr žalobce nerozporoval v rozkladu, ani v žalobě. Je tedy patrné, že mezi stranami není sporu o tom, že obě relevantní označení jsou přihlášena pro „podobné a shodné výrobky a služby“ [§ 7 odst. 1, písm. a) zákona o ochranných známkách], s čímž se ztotožňuje také Nejvyšší správní soud.

[28] Oproti tomu městský soud zcela jasně neuvedl, v čem konkrétně spatřuje nedostatky takového právního hodnocení, jež ve svém důsledku způsobují nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí stěžovatele. Omezil se totiž na polemiku s právním hodnocením žalovaného ohledně zaměnitelnosti sporného a namítaného slovního označení („ZARA“ vs. „SÁRA“), ačkoli toto nemá s otázkou podobnosti porovnávaných výrobků a služeb přímou souvislost.

[29] Ze shora uvedených důvodu (viz odstavec 26 až 28 tohoto rozsudku) je Nejvyšší správní soud přesvědčen, že závěr městského soudu ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí stěžovatele je nesprávný.

[30] O přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí stěžovatele svědčí mimo jiné i rozsáhlá polemika žalobce s důvody rozhodnutí, a to jak v žalobě, tak i ve vyjádření ke kasační stížnosti. Ostatně ani sám žalobce ve své žalobě nepřezkoumatelnost rozhodnutí nenamítá. Kasační soud si je plně vědom toho, že konstantní judikatura dovodila, že nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí představuje vadu, kterou je krajský soud

povinen zkoumat z úřední povinnosti; ovšem absence této námitky přinejmenším může indikovat, že subjektivně žalobce nechápal rozhodnutí žalovaného jako nepřezkoumatelné, a proto proti němu brojil pouze z důvodu nezákonnosti.

[31] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že se neztotožňuje ani s právním hodnocením městského soudu o možné zaměnitelnosti sporného a namítaného slovního označení („ZARA“ vs. „SÁRA“), a dodává, že zhodnocení této otázky, jak jej učinil stěžovatel v napadeném rozhodnutí, považuje za správné. Stěžovatel připustil určitou míru fonetické podobnosti, neshledal však vizuální podobnost napadeného označení „SÁRA“ s namítaným označením „ZARA“. K vizuální podobnosti uvedl, že srovnávaná označení jsou velmi krátká, tudíž v nich hraje významnou roli každé jednotlivé písmeno. Vzhledově odlišná písmena „S“ a „Z“ jsou umístěna na prvním místě, a proto zpravidla nejdříve upoutají pozornost spotřebitele. Dále vyzdvihl význam interpunkčního znaménka, které navíc v daném případě mění význam slova. Slovo „SARA“ totiž nemá žádný význam, zatímco výraz „SÁRA“ je ženské jméno (v podrobnostech viz odstavec 12 tohoto rozsudku).

[32] Naproti tomu nelze přisvědčit konkurující argumentaci, kterou na toto téma nabízí ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalobce (na str. 5). Podle něj nelze jednoznačně vyloučit shodnou artikulaci hlásek „Z“ a „S“, ani přisuzovat zásadní význam diakritice. S tímto Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Písmena „Z“ a „S“, pokud jsou ve slově umístěna na prvním místě, mají v českém jazyce výslovnost odlišnou. V projednávané věci nemá ani význam, že obchodní řetězec Lidl je některými českými spotřebiteli vyslovován jako „LIDL“ (krátce), jinými zase „LÍDL“ (dlouze). Tento název je totiž (oproti českému ženskému jménu „SÁRA“) cizím slovem, u nějž se výslovnost u českých spotřebitelů může lišit.

[33] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné a posuzovaná označení „SÁRA“ a „ZARA“ nejsou zaměnitelná z důvodů, které obsáhle uvedl žalovaný a s nimiž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

V. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů napadený rozsudek městského soudu § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro nesprávné posouzení právní otázky a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto řízení je městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl vysloven v odůvodnění tohoto rozsudku.

[35] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2017

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu